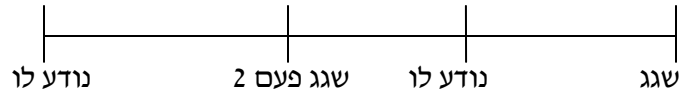

שבת דף עב

חטאת

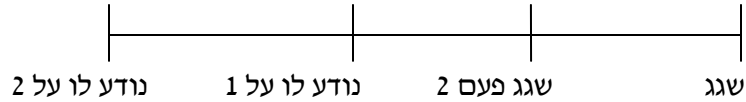
= מביא 2 חטאות

= מחלוקת ר' יוחנן - 2

ר"ל - 1

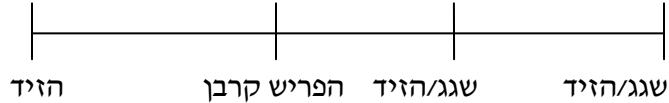
מחלוקת אם חולקים
לאחר ידיעה/הפרשה או שניהן

אשם

קביעה: אמר עולא: למאן דאמר אשם ודאי לא בעיא ידיעה בתחילה על חמש בעילות בשפחה חרופה - אינו חייב אלא אחת.

קושי: מתקיף לה רב המנונא: - אלא מעתה, בעל וחזר ובעל, והפריש קרבן ואמר: המתינו לי עד שאבעול, הכי נמי דאינו חייב אלא אחת?

תירוץ: אמר ליה: מעשה דלאחר הפרשה קאמרת! מעשה דלאחר הפרשה לא קאמינא.

קביעה: כי אתא רב דימי אמר: למאן דאמר אשם ודאי בעי ידיעה בתחלה - בעל חמש בעילות בשפחה חרופה, חייב על כל אחת ואחת.

קושי: אמר ליה אביי: הרי חטאת, דבעינן ידיעה בתחלה ופליגי רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש!
תגובת רב דימי: אישתיק.

תירוץ (על ידי אביי בעצמו): אמר ליה: דלמא במעשה דלאחר הפרשה קאמרת, וכדרב המנונא?
תגובת רב דימי: אמר ליה: אין.

סיכום דינים בשפחה חרופה: כי אתא רבין אמר: הכל מודים בשפחה חרופה, והכל מודים בשפחה חרופה, ומחלוקת בשפחה חרופה.

הכל מודים בשפחה חרופה - דאינו חייב אלא אחת, כדעולא.

והכל מודים בשפחה חרופה - דחייב על כל אחת ואחת, כרב המנונא.

ומחלוקת בשפחה חרופה - למאן דאמר אשם ודאי בעי ידיעה בתחלה, מחלוקת דרבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש.

איתמר, נתכוין להגביה את התלוש וחתך את המחובר - פטור,

רבא אמר: פטור דהא לא נתכוון לחתיכה דאיסורא

לחתוך את התלוש וחתך את המחובר

אביי אמר: חייב, דהא קמיכוין לחתיכה בעלמא

אמר רבא: מנא אמינא לה - דתניא, **חומר שבת משאר מצות, וחומר שאר מצות משבת. חומר שבת משאר**

מצות: שהשבת, עשה שתיים בהעלם אחד - חייב על כל אחת ואחת, מה שאין כן בשאר מצות. וחומר שאר

מצות משבת - שבשאר מצות שגג בלא מתכוין - חייב, מה שאין כן בשבת.

אמר מר : **חומר שבת משאר מצות, שהשבת עשה שתיים בהעלם אחר - חייב על כל אחת ואחת, מה שאין כן בשאר מצות.**

קושי: היכי דמי?

אילימא דעבד קצירה וטחינה –

דכוותה גבי שאר מצות אכל חלב ודם, הכא תרתי מיחייב, והכא תרתי מיחייב

אלא שאר מצות דלא מיחייב אלא חדא היכי דמי?
- דאכל חלב וחלב, דכוותה גבי שבת דעבד קצירה וקצירה
הכא חדא מיחייב, והכא חדא מיחייב!

תירוץ 1: לעולם דעבד קצירה וטחינה. ומאי מה שאין כן בשאר מצות - אעבודה זרה, וכדרבי אמי. דאמר רבי אמי: זיבח וקיטר וניסך בהעלמה אחת - אינו חייב אלא אחת.

קושי: במאי אוקימתא - בעבודה זרה, אימא סיפא: **חומר בשאר מצות, שבשאר מצות - שגג**

בלא מתכוין - חייב, מה שאין כן בשבת.

האי שגג בלא מתכוין דעבודה זרה היכי דמי?

אילימא כסבור בית הכנסת הוא והשתחוה לה –
הרי לבו לשמים!

ואלא דחזי אנדרטא וסגיד לה, היכי דמי?
אי דקבלה עליה באלוה - מזיד הוא,
ואי דלא קבלה עליה באלוה - לאו כלום הוא!

תירוץ: אלא מאהבה ומיראה.

קושי: הניחא לאביי דאמר: חייב, אלא לרבא,
דאמר: פטור, מאי איכא למימר?

אלא באומר מותר, מה שאין כן בשבת - דפטור לגמרי. עד כאן לא בעא מיניה רבא מרב נחמן אלא אי לחיובי חדא, אי לחיובי תרתי - אבל מפטרי לגמרי - לא!

מסקנה: אלא לאו רישא בעבודה זרה וסיפא בשאר מצות.

לפי רבא איך מפרשים שגג בלא מתכוון בשאר מצוות: דסבור דשומן הוא ואכלו, מה שאין כן בשבת - דפטור, דנתכוון לחתוך את התלוש וחתך את המחובר - פטור.

לפי אביי איך מפרשים שגג בלא מתכוון בשאר מצוות: דסבור רוק הוא, ובלעו. מה שאין כן בשבת דפטור - דנתכוון להגביה את התלוש וחתך את המחובר פטור. אבל נתכוון לחתוך את התלוש וחתך את המחובר - חייב.

מושגים

אשם ודאי

אשם תלוי

שפחה חרופה – על שוגג ועל מזיד

אשם מעילות – רק על שוגג